

λειο-γένειος, -ον (γένειον), αυτός που έχει λείο και απαλό σαγόνι, δηλ. χωρίς γένεια, σπανός, σε Ηρόδ.

λειο-κύμων[ῦ], -ον (κῦμα), γαλήνιος, αυτός που έχει μικρά κύματα, ακύμαντος, σε Λουκ.

λειό-μίτος, -ον, αυτός που ισιώνει τους μίτους του υφάσματος, σε Ανθ.

λειοντή, ἡ, ποιητ. αντί *λεοντή*, δέρμα λιονταριού, σε Ανθ.

λειοντο-μάχη[ῖα], -ου, ὁ (μάχομαι), ποιητ. αντί *λεοντομάχης*, αυτός που μάχεται με λιοντάρι, σε Θεόκρ.

λειοντο-πάλη[ῖα], -ου, ὁ (πάλη), ποιητ. αντί *λεοντοπάλης*, αυτός που μάχεται με λιοντάρι, σε Ανθ.

λεῖος, -α, -ον, Λατ. *levis*, **1.** απαλός, λείος, ομαλός στην αφή, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Πλάτ., κ.λπ.· λέγεται για υφάσματα, μη ανάγλυφος, απλός, χωρίς κεντήματα, σε Θουκ. **2.** λέγεται για τόπους, επίπεδος, ομαλός, ισόπεδος, σε Όμηρ.· *λεῖα δ' ἐποίησεν (θεμελίια)*, τα έφερε στο ίδιο επίπεδο με το έδαφος, τα ισοπέδωσε, σε Ομήρ. *Ιλ.*· με γεν., *χώρος λεῖος πετράων*, ομαλός, δηλ. απαλλαγμένος από πέτρες, βράχους, σε Ομήρ. *Οδ.* **3.** αυτός που έχει απαλή επιδερμίδα, χωρίς γένεια, άτριχος, σε Θεόκρ. **4.** μεταφ., λέγεται για τον άνεμο, απαλός, μαλακός, ήπιος, σε Αριστοφ.· λέγεται για τις λέξεις, σε Αισχύλ.

λειότης, -ητος, ἡ, ομαλότητα (επιφάνειας), σε Αισχύλ., Ξεν., κ.λπ.

λείουσι, ποιητ. αντί *λέουσι*, δοτ. πληθ. του *λέων*.

λειπτέον, ρημ. επίθ. του *λείπω*, πρέπει να αφήσουμε, να εγκαταλείψουμε, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ.

λείπω (από $\sqrt{ΛΙΠ}$), μέλ. *λείπω*, αόρ. β' *έλιπον*, παρακ. *λέλοιπα*, υπερσ. *έλελοιπεν* — Μέσ., αόρ. β' *έλιπόμην* — Παθ., Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία, *λείψομαι*· επίσης *λειφθήσομαι* και *λελείψομαι*, αόρ. *έλειφθην*, γ' ενικ. *Επικ. έλειφθεν*, παρακ. *λέλειμμαί*, υπερσ. *έλελείμην*, *Επικ. λελείμην*.

A. I. μτβ., **1.** αφήνω, εγκαταλείπω, σε Όμηρ., κ.λπ. **2.** αφήνω πίσω μου, αφήνω στο σπίτι μου, στον ίδ., κ.λπ.· ιδίως, λέγεται για ανθρώπους που πεθαίνουν, αφήνω σαν κληρονομιά, σε Ομήρ. *Ιλ.*, κ.λπ.· ομοίως, στη Μέσ., αφήνω πίσω μου ως ενθύμιο στους μεταγενέστερους, σε Ηρόδ., κ.λπ. **3.** αφήνω, ξεχνώ, εγκαταλείπω, «αφήνω στους δρόμους», σε Ομήρ. *Ιλ.*, κ.λπ.· *λείπω έράνους*, δεν πληρώνω..., σε Δημ.· ομοίως, *λείπω δασμόν, φοράν*, σε Ξεν.· αντιστρόφως, *λίπον ίοι άνακτα*, εξαντλήθηκαν, δεν του έμειναν άλλα βέλη, σε Ομήρ. *Οδ.* **II.** αμτβ., ελλείπω, δεν υπάρχω, δεν φαίνομαι, Λατ. *deficio*, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ. **B. I. 1.** Παθ., καταλείπομαι, εγκαταλείπομαι, σε Όμηρ., κ.λπ. **2.** μένω, υπολείπομαι, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Ηρόδ., κ.λπ. **3.** μένω ζωντανός, σε Ομήρ. *Οδ.* **II.** με γεν., απομένο χωρίς κάποιον, εγκαταλείπομαι από κάποιον, *σοῦ λελειμμένη*, σε Σοφ.· *αλλά λελειμμένος δορός*, αυτός που αποκλείστηκε από το δόρυ, δηλ. δεν σκοτώθηκε, δεν σφαγιάστηκε, σε Αισχύλ. **III. 1.** αφήνομαι πίσω, υπολείπομαι σε αγώνα δρόμου, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *λελειμμένος οίδων*, αυτός που μένει πίσω από τα πρόβατα, σε Ομήρ. *Οδ.*· *ές δίσκουρα λέλειπτο*, είχε μείνει πίσω, υπολείπoταν κατά μια βολή δίσκου, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *τουθήρυκος μή λείπεσθαι*, να μην υπολείπονται του κήρυκα κατά την επιστροφή, σε Θουκ. **2.** δεν φτάνω κάποιον, είμαι κατώτερος, χειρότερος, ασθενέστερος ή μικρότερος από κάποιον, *τινος*, σε Ηρόδ., Αττ.· *λέλειψαι τῶν έμῶν βουλευμάτων*, υπολείπεσαι, δεν καταλαβαίνεις τα σχέδιά μου, σε Ευρ. **3.** *λείπεσθαι από τινος*, κρατιέμαι σε απόσταση από κάποιον, αποτραβιέμαι, επιφυλάσσομαι, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *λείπεσθαι βασιλέος ή από βασιλέος*, εγκαταλείπω τον βασιλιά, λιποτακτώ, σε Ηρόδ.· *απόλ.*, κρατάω απόσταση,

είμαι απών, απουσιάζω, στον ίδ. **4.** έχω έλλειψη, πάσχω από, *όδυρμάτων έλείπετ' ούδέν*, σε Σοφ., κ.λπ.

λειριόεις, -εσσα, -εν, όμοιος με κρίνο· μεταφ., *χρώς λειριόεις*, επιδερμίδα όμοια με κρίνο, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τζιτζίκια, *όπα λειριόεσσαν*, η λεπτή τους φωνή, στο ίδ.

λείριον, τό, κρίνο, ιδίως, λευκό κρίνο, σε Ομηρ. Ύμν.

λείριος, -ον, = *λειριόεις*, σε Πίνδ.

λειϊστός, -ή, -όν, = *ληϊστός*, σε Ομήρ. Ιλ.

***λειϊτος, -ον (λεώς)**, δημόσιος, κοινός, αυτός που ανήκει στο λαό, λαϊκός.

λειτουργέω, μέλ. *-ήσω*, παρακ. *λελειτούργηκα (λειτουργός)*· **I.** στην Αθήνα, εκτελώ δαπανηρές δημόσιες λειτουργίες, με δικά μου έξοδα, σε Ρήτ.·

τάλελειτουργημένα, οι δημόσιες υπηρεσίες που έχουν τελεσθεί, σε Δημ. **II.**

γενικά, εκτελώ δημόσια καθήκοντα, υπηρετώ τον λαό και την πολιτεία, *τῆ πόλει*, σε Ξεν.· *λειτουργῶ τοῖς σώμασι*, υπηρετώ τον δικό μου εαυτό, σε Δημ.

III. 1. γενικότερα, με δοτ., υπηρετώ κύριο, έχω αφέντη, σε Αριστ. **2.** επιτελώ θρησκευτική υπηρεσία, ιερουργώ, σε Κ.Δ.

λειτούργημα, τό, εκτέλεση μιας λειτουργίας, σε Πλούτ.

λειτουργία, ή (λειτουργέω)· **I.** στην Αθήνα, βαρύ δημόσιο καθήκον, το οποίο οι πλουσιώτεροι πολίτες αναλάμβαναν να εκτελέσουν με δικές τους δαπάνες.

Οι τακτικές λειτουργίες, οι λεγόμενες *έγκύκλιοι* στην Αθήνα, ήταν η *γυμνασιαρχία*, η *χορηγία* και η *έστίασις*· οι έκτακτες, όπως η *τριηραρχία*,

εξυπηρετούσαν ιδιαίτερες ανάγκες της Πολιτείας. **II.** γενικά, κάθε υπηρεσία ή εξυπηρέτηση, βοήθεια, επικουρία, σε Κ.Δ. **III.** δημόσια λατρεία θεών, σε

Αριστ.· υπηρεσία ή ιερή διακονία ιερέων, σε Κ.Δ.· *έπειτα*, με τη σύγχρονη έννοια, Θεία λειτουργία, Θεία Ευχαριστία.

λειτουργικός, -ή, -όν, υπηρετικός, σε Κ.Δ.

λειτ-ουργός, ό (λήϊτος, έργω)· **I.** στην Αθήνα, αυτός που αναλαμβάνει μία λειτουργία (βλ. ανωτ.). **II.** δημόσιος υπηρέτης, Ρωμ. *licitor*, σε Πλούτ.· μεταφ.,

λειτουργός τῆς χρείας έμης, που υπηρετεί την ανάγκη μου, σε Κ.Δ. **III.** με θρησκευτική σημασία, ιερουργός, ιερέας, στο ίδ.

λειχήν, -ήνος, ό, είδος βρύου που φυτρώνει στα δέντρα, λειχήνα· *έπειτα*, λειχηνοειδές εξάνθημα, καρκίνωμα, έλκος, σκορβούτο, ερυσίβη (ασθένεια φυτών), ψώρα, σε Αισχύλ.

λειχ-ήνωρ, -ορος, ό (άνήρ), αυτός που γλύφει τους άντρες, όνομα ποντικού, σε Βατραχομ.· όμοίως και, **λειχο-μύλη [ύ]**, ή, αυτή που γλείφει το αλεύρι, στο ίδ.· **λειχο-πίναξ [ί]**, -ακος, ό, αυτός που γλείφει την πιατέλα, στο ίδ.

λείχω, μέλ. *λείζω*, αόρ. *έλειζα*· **1.** γλείφω, σε Ηρόδ., Αισχύλ., Αριστοφ. **2.**

ανώμ. μτχ. παρακ., *γλώσσησι λελειχόμετες*, αυτοί που παίζουν με τις γλώσσες τους, σε Ησιόδ.

λείψαι, απαρ. αορ. του *λείβω*· όχι του *λείπω*.

λειψάνη-λόγος, -ον (λέγω Β), αυτός που συλλέγει λείψανα, απομεινάρια, σε Ανθ.

λείψανον, τό (λείπω)· **1.** κομμάτι που έχει απομείνει, ερείπιο, υπόλοιπο, απομεινάρι, σε Ευρ. **2.** στον πληθ., λείψανα, απομεινάρια, Λατ. *reliquiae*, λέγεται για τους πεθαμένους, σε Σοφ., Πλάτ.· αλλά, *άγαθών άνδρῶν λείψανον*, αποτελούν τα καλά τους έργα, το καλό όνομά τους, σε Ευρ.· *λείψανα*, απομεινάρια της νιότης, σε Αριστοφ.

Λειψ-ύδριον, τό (λείπομαι, ύδωρ), περιοχή χωρίς νερό κοντά στο βουνό Πάρνηθα της Αττικής, σε Ηρόδ.

λει-ώδης, -ες (είδος), *λειος*, ομαλός, επίπεδος· ως κύριο όνομα σε Ομηρ.

λείων, ὄ, Επικ. αντί λέων.

λεκάνη[ᾱ], ἦ, = λέκος, σε Αριστοφ.· πηλοφόρι, στον ιδ.

λεκάνιον, τό, υποκορ., σε Αριστοφ., Ξεν.

λεκίθο-πόλης, -ου, ὄ, θηλ. λεκιθοπόλης, -ιδος (πωλέω), αυτός που πουλάει αλεσμένα όσπρια, φάβα ή αυγά, σε Αριστοφ.

λέκιθος, ὄ, χυλός από όσπρια αλεσμένα με λίπος, σε Αριστοφ.

λέκος, -εος, τό, πιάτο, κατσαρόλα, κύπελλο, σε Ιπών.

λεκτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του λέγω· **I.** αυτός για τον οποίο πρέπει κάποιος να μιλήσει, σε Πλάτ. **II.** λεκτέον, αυτό που πρέπει κάποιος να πει, στον ιδ.

λεκτικός, -ή, -όν (λέγω Γ)· **I.** ικανός να αρθρώσει λόγο, σε Ξεν. **II.**

κατάλληλος, ικανός στην ομιλία, ευφραδής, σε Δημ.

λέκτο, **1.** γ' ενικ. Επικ. Παθ. αορ. β' του λέγω (Α). **2.** Μέσ. αόρ. β' του λέγω (Β).

λεκτός, -ή, -όν (λέγω Β), συναθροισμένος, εκλεκτός, διαλεχτός, επίλεκτος, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ. **II.** (λέγω Γ), ικανός να λεχθεί, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ.

λέκτρον, τό (λέγω Α)· **I.** όπως το λέχος, ανάκλιτρο, κρεβάτι, Λατ. lectus, σε ενικ. και πληθ., σε Όμηρ.· λέκτρονδε, στο κρεβάτι, σε Ομήρ. Οδ. **II.** έπειτα στον πληθ., νυφικό κρεβάτι, σε Πίνδ., Τραγ.· άλλότρια, νόθα λέκτρα, για παράνομες σχέσεις, σε Ευρ.

λελάβεσθαι, Επικ. Μέσ. απαρ. αναδιπλ. αορ. β' του λαμβάνω.

λελάβηκα, Ιων. παρακ. του λαμβάνω.

λελάθη, γ' ενικ. υποτ. Επικ. αναδιπλ. αορ. β' του λανθάνω· λελάθεσθε,

λελάθοντο, Μέσ. β' και γ' πληθ.· λελαθέσθω, γ' ενικ. προστ.

λέλακα, παρακ. του λάσκω· λελάκωϊα, Επικ. θηλ. μτχ.

λέλαμμαι, Ιων. Παθ. παρακ. του λαμβάνω.

λέλασμαι, Επικ. αντί έλέησμαι, Παθ. παρακ. του λανθάνω.

λελάχητε, λελάχωσι, β' και γ' πληθ. Επικ. αναδιπλ. αορ. του λαγχάνω.

λέλειπτο, Επικ. αντί έλέλειπτο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του λείπω· λελεϊφθαι, απαρ.

λελειχμότες, βλ. [λείγω](#) 2.

λεληθότως, επίρρ. μτχ. παρακ. του λανθάνω, μυστικά, ανεπαίσθητα, σε Πλάτ.

λέληκα, παρακ. του λάσκω.

λέλησμαι, Παθ. παρακ. του λανθάνω.

λέλησμαι, παρακ. με Παθ. σημασία του ληίζομαι.

λελίημαι, Επικ. παρακ. (λίαν), με σημασία ενεστ.· αγωνίζομαι με ζήλο, προσπαθώ φιλότιμα, στη μτχ. λελιημένος, σε Ομήρ. Ιλ.· ως απλό επίθ., πρόθυμος, βιαστικός, ορμητικός, στο ιδ.· έπειτα, γ' ενικ. υπερσ., σε Θεόκρ.

λελιμμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του λίπτω.

λελογισμένως, επίρρ., σύμφωνα με τον υπολογισμό, σε Ηρόδ., Ευρ.

λέλογγα, παρακ. του λαγχάνω.

λέλοιπα, παρακ. του λείπω.

λέλουμαι, Παθ. παρακ. του λούω.

λελύμανται, γ' πληθ. Παθ. παρακ. του λδμαίνομαι.

λέλυμαι, Παθ. παρακ. του λύω.

λέλυται, λέλυνται, γ' ενικ. και πληθ. Παθ. παρακ. του λύω.

λελυτο, Επικ. αντί λελύοιτο, γ' ενικ. ευκτ. Παθ. υπερσ. του λύω.

λέμβος, ὄ, **I.** μικρό πλοιάριο, Λατ. lembus, σε Δημ. **II.** αλιευτικό πλοιάριο, σε Θεόκρ.

λέμμα, -ατος, τό (λέπω), αυτό που απολεπίζεται, αυτό που αφαιρείται κατά την απολέπιση, φλοιός, δέρμα, λέπι, σε Αριστοφ.

λέντιον, τό, Λατ. linteum, ύφασμα, πετσέτα, σε Κ.Δ.

λέξιο, Επικ. προστ. Παθ. αορ. του λέγω

Α.

λέξις, -εως, ή (λέγω)· **Ι. 1.** λόγος, έκφραση, ομιλία, σε Πλάτ. **2.** τρόπος ομιλίας, λεκτικό, ύφος, στον ίδ. κ.λπ. **ΙΙ.** *κατά λέξιν*, κυριολεκτικά, σε Ανθ.

-λέξο, Επικ. προστ. Παθ. αορ. α' του λέγω

Α.

λεοντέη, συνηρ. **λεοντή**, ποιητ. **λειοντή** (ενν. *δορά*), **ή**, δέρμα λιονταριού, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

λεόντεος, ποιητ. **λεόντειος, -α, -ον**, αυτός που ανήκει σε λιοντάρι, λιονταρίσιος, σε Θεόκρ.

λεοντο-βότος, -ον (βόσκω), αυτός που έχει τραφεί, μεγαλώνει από λιοντάρια, σε Στράβ.

λεοντο-διφρος, -ον, αυτός που βρίσκεται σε άρμα που σύρουν λιοντάρια, σε Ανθ.

λεοντο-κέφαλος, -ον (κεφαλή), αυτός που έχει κεφάλι λιονταριού, σε Λουκ.

λεοντο-φόνος, -ον (φένω), αυτός που σκοτώνει λιοντάρια, σε Ανθ.

λεοντο-φόρος, -ον, αυτός που έχει την εικόνα λιονταριού, σε Λουκ.

λεοντο-φύής, -ές (φυή), αυτός που έχει φύση λιονταριού, σε Ευρ.

λεοντό-χλαινος, -ον (χλαινα), αυτός που είναι περιβεβλημένος με δέρμα λιονταριού, σε Ανθ.

λεοντ-ώδης, -ες (είδος), αυτός που μοιάζει με λιοντάρι, σε Πλάτ., κ.λπ.

λέπαδνον, τό, πλατύ δερμάτινο λουρί που σταθεροποιεί το ζυγό (*ζυγόν*) στο λαιμό του αλόγου και περνάει ανάμεσα από τα μπροστινά πόδια στην περιφέρεια (*μασχαλιστήρ*), ιμάντας πρόσδεσης του σαμαριού στο ζώο, περισσότερο στον πληθ., σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· ομοίως μεταφ., *ανάγκας ἔδου λέπαδνον*, φορώ το χαλινάρι της ανάγκης, είμαι δέσμιος της ανάγκης, σε Αισχύλ.

λεπαῖος, -α, -ον (λέπας), πετρώδης, απόκρημνος λέγεται για τόπο, σε Ευρ.

λέπ-αργος, -ον (λέπος), αυτός που έχει λευκό δέρμα, σε Θεόκρ.

λέπας, τό, σε χρήση μόνο σε ονομ. και αιτ. (*λέπω*), απόκρημνος βράχος, σε Αισχύλ., Ευρ., κ.λπ.

λεπάς, -άδος, ή, πεταλίδα, αχιβάδα, ονομαζόμενη έτσι, επειδή προσκολλάται σε βράχο (*λέπας*), σε Αριστοφ.

λεπαστή, ή, είδος ποτηριού που έχει σχήμα πεταλίδας, σε Αριστοφ.

λεπίδομαι (λεπίς), Παθ., καλύπτομαι με λέπια ή φολίδες.

λεπίδωτός, -ή, -όν, Ι. αυτός που είναι καλυμμένος με λέπια, φολίδες, λέγεται για τον κροκόδειλο, σε Ηρόδ.· αυτός που προστατεύεται από φολίδες, στον ίδ.

ΙΙ. ως ουσ., ψάρι του ποταμού Νείλου με μεγάλα λέπια, στον ίδ.

λεπίς, -ιδος, ή (λέπω)· **1.** λέπι, φλούδα, *λεπίς φού*, τσόφλι, κέλυφος αυγού, σε Αριστοφ.· κέλυφος καρυδιού, σε Ανθ. **2.** περιληπτικά, λέπια ψαριού, σε Ηρόδ.

λέπρα, Ιων. **λέπρη, ή (λεπρός)**, λέπρα, ασθένεια που κάνει την επιδερμίδα λεπιδωτή, σε Ηρόδ.

λεπράς, -άδος, ή, ποιητ. θηλ. του *λεπρός*, σε Θεόκρ.

λεπρός, -ά, -όν (λέπω), λεπιδωτός, γεμάτος λέπια, τραχύς, σε Αριστοφ.

λεπτακίνος, -ή, -όν, ποιητ. αντί *λεπταλέος*, σε Ανθ.

λεπταλέος, -α, -ον (λεπτός), λεπτός, ντελικάτος, ισχνός, αδύνατος, κομψός, ηδύς, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ.

λεπτ-επί-λεπτος, -ον, πάρα πολύ λεπτός, δηλ. τόσο λεπτός όσο γίνεται, εύθραυστος, σε Ανθ.

λεπτό-γειος, -ον ή **λεπτό-γεως, -ων** (γαῖα, γῆ), αυτός που έχει λεπτή, άγωνα, μη εύφορη γη, χέρσος, σε Θουκ.

λεπτό-γραμμος, -ον (γράμμα), αυτός που έχει ψιλές γραμμές, γραμμένος καθαρά ή με κομψά, όμορφα γράμματα, σε Λουκ.

λεπτό-γρᾶφος, -ον (γράφω), γραμμένος με μικρά ή καθαρά γράμματα, σε Λουκ.

λεπτό-δομος, -ον (δέμω), κατασκευασμένος με λεπτότητα, κομψός, λεπτοκαμωμένος, σε Αισχύλ.

λεπτολογέω, μέλ. -ήσω, μιλώ με την παραμικρή λεπτομέρεια, λεπτολογώ, ψειρίζω, σοφιστεύομαι, σε Αριστοφ.· *λεπτολογέω τι*, εξετάζω κάτι με λεπτομέρεια, είμαι λεπτολόγος, σε Λουκ.· ομοίως, ως αποθ., **λεπτολογέομαι**, στον ίδ.

λεπτο-λόγος, -ον (λέγω Γ), αυτός που εξετάζει τα πράγματα λεπτομερώς, εξονυχιστικά, μικρολόγος, σχολαστικός, σε Αριστοφ.

λεπτό-μίτος, -ον, υφασμένος με λεπτές κλωστές, σε Ευρ., Ανθ.

λεπτόν (ενν. νόμισμα), **τό**, πολύ μικρό νόμισμα, απειροελάχιστη ποσότητα χρημάτων (το 1/6 της δραχμής), σε Κ.Δ.

λεπτός, -ή, -όν (λέπω)· **1.** ξεφλουδισμένος, απολεπισμένος, σε Ομήρ. **2.** λέγεται για σκόνη, στάχτη, κ.λπ., λεπτός, μικρός, αποτελούμενος από μικρά μόρια, απειροελάχιστος, στο ίδ., σε Σοφ., Αριστοφ. **3.** λέγεται για ενδύματα, κλωστές, κ.λπ., λεπτός, φίνος, σε Όμηρ., Ευρ. **4.** λέγεται για το ανθρώπινο σώμα, αδύνατος, άπαχος, λιγνός, ισχνός, σε Αριστοφ., Ξεν.· επίσης, λεπτοκαμωμένος, μικροκαμωμένος, σε Πλάτ. **5.** λέγεται για χώρο, όπως το στενός, λεπτός, στενός, σε Ομήρ. **6.** γενικά, μικρός, αδύνατος, ανίσχυρος, *μητις*, σε Ομήρ. **7.** λέγεται για ήχους, ελαφρός, λεπτός, οξύς, σε Αισχύλ.· *λεπταί πνοαί*, ελαφρύ αεράκι, σε Ευρ. **8.** λέγεται για κρασί, ελαφρύς, σε Λουκ. **II.** μεταφ., λεπτός, ικανός, ευφυής, ακριβής, *νοῦς, μῦθος*, σε Ευρ., κ.λπ.· ομοίως, επίρρ., *λεπτῶς μεριμνᾶν*, σε Πλάτ.

λεπτοσύνη, ή, = *λεπτότης*, σε Ανθ.

λεπτότης, -ητος, ή (λεπτός)· **1.** ιδιότητα του λεπτού, λεπτότητα, αδυναμία, ισχνότητα, σε Πλάτ. **2.** μεταφ., εξυπνάδα, ευφυία, ταχύνοια, σε Αριστοφ.

λεπτο-τομέω, μέλ. -ήσω (*τέμνω*), κόβω σε μικρά τεμάχια, λιανίζω, σε Στράβ.

λεπτοουργέω, μέλ. -ήσω, **1.** κάνω λεπτή εργασία (δηλ. δίνω έμφαση στη λεπτομέρεια), λέγεται για ξυλουργούς και τορναδόρους, σε Πλούτ. **2.** μεταφ., = *λεπτολογέω*, σε Ευρ.

λεπτ-ουργής, -ές (*εργω*), πολύ λεπτά δουλεμένος, ψιλοδουλεμένος, σε Ομηρ. Ύμν.

λεπτύνω[ῶ], μέλ. *λεπτύνῶ* (*λεπτός*), κάνω κάτι λεπτό ή ισχνό· κοπανίζω, αλωνίζω, λιανίζω, σε Ανθ. — Παθ., γίνομαι λεπτός, ισχνός, αδύνατος, χάνω βάρος, σε Αριστ.· *τοὺς ὄμους λεπτύνεσθαι*, σε Ξεν.

λεπύριον[ῶ], **τό**, υποκορ. του *λέπυρον*, σε Θεόκρ.

λεπύρι-ώδης, -ες (*εἶδος*), αυτός που αποτελείται από φλοιούς ή στρώματα, φλούδες, όπως το κρεμμύδι, σε Αριστ.

λέπυρον, τό (*λέπω*), κέλυφος, φλούδα, τσόφλι.

λέπω, μέλ. *λέψω*, αόρ. *ἔλεψα* — Παθ., απαρ. αορ. β' *λάπηναι*, παρακ.

λέλεμμα· **1.** αφαιρώ τον φλοιό ή το κέλυφος, απολεπίζω, ξεφλουδίζω, *περι γάρ*

ρά έ χαλκός έλεψεν φύλλα τε και φλοιόν, σε Ομήρ. Ιλ. **II**. μεταφ., στους Κωμ., βγάζω το δέρμα, δηλ. δέρνω, γδέρνω, ξυλοφορτώνω, ξυλοκοπώ.

Λέρνα, **ή**, έλος στην Αργολίδα, μυθολογική κατοικία της Λερναίας Ύδρας, σε Ευρ. επίθ., **Λερναίος**, -α, -ον ή -ος, -ον, σε Ησίοδ., Ευρ.

Λεσβιάζω, μέλ. *λεσβιάω*, μιμούμαι τη Σαπφώ (τη ποιήτρια από τη Λέσβο), σε Αριστοφ.

Λέσβιος, -α, -ον, αυτός που προέρχεται από τη Λέσβο, σε Ηρόδ., κ.λπ.

Λεσβίς, -ίδος, **ή**, γυναίκα από τη Λέσβο, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως **Λεσβιάς**, -άδος, σε Ανθ.

Λέσβος, **ή**, νησί Λέσβος, στη δυτική παραλία της Μικράς Ασίας, σε Όμηρ., κ.λπ.· επίρρ., **Λεσβόθεν**, από τη Λέσβο, σε Ομήρ. Ιλ.

λεσχάζω, πολυλογώ, φλυαρώ, κουτσομπολεύω, σε Θέογν.

λέσχη, **ή**, (λέγω Γ)· **I**. τόπος στον οποίο συγκεντρώνονταν για να μιλήσουν και να μάθουν νέα, σάλα, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· επίσης, κάθε δημόσια στοά που χρησίμευε στη συνάντηση και συνομιλία των πολιτών μεταξύ τους, βουλευτήριο, σε Αισχύλ., Σοφ. **II**. πολυλογία, κενολογία, κουτσομπολιό, το οποίο γινόταν στις *λέσχαις*, σε Ευρ.· με θετική σημασία, συνδιάλεξη, συνομιλία, σε Ηρόδ., Σοφ.

λεσηγνεία, **ή**, φλυαρία, κενολογία, σε Πλάτ.

λεσηγνέω (*λέσχη*), μιλώ, συνδιαλέγομαι με κάποιον, *τινί*, σε Αππ.· Μέσ., συνομιλώ, συνδιαλέγομαι, πρβλ. [προ-λεσηγνεύομαι](#).

λευγαλέος, -α, -ον (συγγενές προς το *λυγρός*), αυτός που βρίσκεται σε θλιβερή κατάσταση, δυστυχής, ελεεινός, οικτρός, σε Ομήρ. Οδ.· επίρρ. ομοίως, *λευγαλέως χωρεῖν*, ολέθρια, άδοξα, σε Ομήρ. Ιλ.

Λευίτης[ι], -ου, **ό** (*Λευί*, *Levi*), ιερατική τάξη των Ιουδαίων, από τους απογόνους του Λευί, γιου του Ιακώβ· με στενότερη σημασία, Λευίτες ονομάζονταν οι βοηθοί των ιερέων, που τους βοηθούσαν στις κατώτερες εργασίες του ναού, σε Κ.Δ.

λευκαίνω, Επικ. παρατ. *λευκαινόν* (*λευκός*)· **1**. κάνω κάτι λευκό, ασπρίζω κάτι, ξασπρίζω, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ., κ.λπ. **2**. κάνω κάτι λαμπρό ή φωτεινό, *ήως λευκαίνει φώς*, η αυγή λαμπρύνει το φως της, σε Ευρ.

λευκ-ανθής, -ές (*άνθew*), αυτός που έχει λευκά άνθη· γενικά, πάλλευκος, ολόλευκος, σε Πίνδ.· βλ. [γνοάζω](#).

λευκανθίζω, έχω λευκά άνθη, γενικά είμαι λευκός ή γίνομαι λευκός, σε Ηρόδ., Βάβρ.

λευκάργιλλοςήλευκάργιλος, -ον, από λευκό πηλό ή φτιαγμένος από ασπρόχωμα, σε Στράβ.

λευκάς, -άδος, **I**. ποιητ. θηλ. του *λευκός*, σε Ευρ. **II**. όνομα ακρωτηρίου της Ηπείρου, σε Ομήρ. Οδ.

λεύκ-ασπις, -ίδος, **ό**, **ή**, αυτός που έχει λευκή ασπίδα, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.· στους Τραγ., οι Αργείοι καλούνται *λευκάσπιδες*.

λεύκη, **ή** (*λευκός*), **I**. αρρώστια του δέρματος, λευκή λέπρα, σε Ηρόδ., κ.λπ. **II**. λεύκα, Λατ. *populus alba*, σε Αριστοφ., Δημ.

λευκ-ήρετμος, -ον (*έρετμός*), αυτός που έχει άσπρα κουπιά, σε Ευρ.

λευκ-ήρης, -ες (*άρω*), λευκός, ξασπρισμένος, σε Αισχύλ.

Λευκιπίδες, **αί**, κόρες του Λευκίππου, Νύμφες που λατρεύονταν στη Σπάρτη, σε Ευρ.

λεύκ-ιππος, -ον, αυτός που ιππεύει ή οδηγεί λευκά άλογα, σε Πίνδ., Σοφ.· *λεύκιπποι άγνιαί*, ιππόδρομος, σε Πίνδ.

λευκίτης[ι], -ου, **ό**, = *λευκός*, σε Θεόκρ.

λευκο-γραῤῥέω, μέλ. -ήσω (γράφω), χρωματίζω με λευκό χρώμα πάνω σε σκούρα επιφάνεια, σε Αριστ.

Λευκοθέα, ή, λευκή θεά, όνομα της Ινούς που λατρευόταν σαν θεότητα της θάλασσας, σε Ομήρ. Οδ.

λευκό-θριξ, -τριχος, ό, ή ή **λευκότριχος**, -ον, αυτός που έχει λευκές τρίχες, ασπρομάλλης, σε Ευρ., Αριστοφ.

λευκο-θώραξ, -ἄκος, ό, ή, αυτός που έχει λευκό θώρακα, σε Ξεν.

λευκόϊνος[ἴ], -η, -ον, φτιαγμένος από *λευκόϊον*, σε Ανθ.

λευκό-ϊον[ἴ], τό, αντί *λευκόν ἶον*, κυριολεκτικά, λευκή βιολέτα, αλλά χρησιμ. και για: **I.** το φυτό μενεξές, άσπρος μενεξές, σε Θεόκρ., κ.λπ. **II.** βολβώδες φυτό, «νιφάδα χιονιού», σε Ανθ.

λευκο-κύμων[ῶ], -ον (κύμα), λευκός από τα κύματα και τον αφρό τους, σε Ευρ.

λευκό-λῖνον, τό, λευκό λινάρι χρήσιμο για την κατασκευή σχοινιών και καλωδίων, σε Ηρόδ.

λευκο-λόφας, -ἄ, ό, = το επόμ., σε Ευρ.

λευκό-λοφος, ον, αυτός που έχει λευκό λόφο ή λοφίο, σε Αριστοφ. · ως ουσ., *λευκό-λοφον*, τό, άσπρος λόφος, σε Ανθ.

λευκόν, τό, **1.** το λευκό σαν χρώμα, τὸ *λευκόν οἶδεν*, ξέρεει να ξεχωρίζει το λευκό από το μαύρο, σε Αριστοφ. **2.** λευκό ένδυμα, *λευκόν ἀμπέχει*, ντυμένοι στα λευκά, στον ίδ.

λευκο-όπωρος, -ον (όπώρα), αυτός που κάνει λευκούς καρπούς, λευκά φρούτα, σε Ανθ.

λευκο-πάρειος[ἄ], Ιων. **λευκοπάριος**, -ον (*παρειά*), αυτός που έχει λευκά, ωραία μάγουλα, σε Ανθ.

λευκό-πετρον, τό (πέτρα), λευκή πέτρα, άσπρος βράχος, σε Πολύβ.

λευκό-πηγυς, -υ, γεν. -εως, αυτός που έχει λευκούς βραχιόνες, λευκά μπράτσα, σε Ευρ.

λευκό-πους, ό, ή, **λευκόπουν**, τό, αυτός που έχει λευκά πόδια ή που έχει γυμνά πόδια, σε Ευρ.

λευκό-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει λευκές πτέρυγες, λέγεται για πλοίο, σε Ευρ. · γενικά, λευκός, λαμπρός, σε Αισχύλ., Ευρ.

λευκό-πωλος, -ον, αυτός που έχει λευκά άλογα, σε Τραγ.

λευκός, -ή, -όν (από √ΛΥΚ)· **I. 1.** φωτεινός, λαμπρός, καθαρός, λέγεται για το φως του ήλιου, σε Όμηρ., Σοφ. · λέγεται και για μεταλλικές επιφάνειες, *λέβης*, σε Ομήρ. Ιλ. · επίσης, *λευκή γαλήνη*, γαλήνη εύθραστη σαν γυαλί, σε Ομήρ. Οδ. · λέγεται για το νερό, γενικά, λαμπρό, διαυγές, διαφανές, σε Όμηρ., Ευρ.

2. μεταφ., καθαρός, απλός, σαφής, ευκρινής, αντιληπτός, λέγεται για συγγραφείς, σε Ανθ. **II. 1.** λέγεται για το χρώμα, λευκός, άσπρος, σε Όμηρ. κ.λπ. · *λευκόν ἄρμα* = *λεύκιππον*, σε Ευρ. **2.** χρησιμ. για την ανθρώπινη επιδερμίδα, λευκή, απαλή και ωραία, σε Όμηρ., Τραγ. · επίσης, με τη σημασία της απογύμνωσης, *πούς*, σε Ευρ., πρβλ. [λευκόπους](#) · έπειτα σαν σημάδι θηλυπρέπειας, κατάλευκος, ωχρός, χλωμός, ασθενής, σε Αριστοφ., Ξεν. · *λευκαί φρένες*, σε Πίνδ., πιθ., μανιασμένες, εξοργισμένες. **3.** *λευκός χρυσός*, ωχρός χρυσός, χρυσός σε κράμα (όχι καθαρός), δηλ. χρυσός αναμειγμένος με ασήμι (πιθ. το ίδιο με το *ήλεκτρον*), αντίθ. προς το *χρυσός άπεφθος*, σε Ηρόδ. **4.** *λευκόν ἦμαρ νυκτός έκ μελαγχίμου*, ημέρα χαράς μετά από νύχτα πένθους, σε Αισχύλ.

λευκό-στικτος, -ον (στίζω), αυτός που έχει λευκά στίγματα, σε Ευρ.

λευκό-σφυρός, -ον (σφυρόν), αυτός που έχει λευκούς αστραγάλους, λευκά ή γυμνά πόδια, σε Θεόκρ.

λευκό-τριχος, -ον, βλ. [λευκόθριξ](#).

λευκό-τροφος, -ον (τρέφομαι), αυξανόμενος λευκός, σε Αριστοφ.

λευκο-φαής, -ές (φάος), λευκός, φωτεινός, λαμπρός, εκτυφλωτικός, σε Ευρ.

λευκο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φοράει λευκά ρούχα, ασπροντυμένος, σε Ανθ.

λεύκ-οφρυς, -υ, γεν. -υος, αυτός που έχει λευκά φρύδια, Χρησμ. παρ' Ηροδ.

λευκο-χίτωνος[ι], -ον, ό, ή, ντυμένος με λευκό χιτώνα, σε Βατραχομ.

λευκό-χροος, -ον, συνηρ. **λευκόχρους, -ουν (χρόα)**, αυτός που έχει λευκό χρώμα· ετερόκλ. αιτ., *λευκόχροα κόμαν*, σε Ευρ.

λευκό-χρως, -ωτος, ό, ή, αυτός που έχει λευκή επιδερμίδα, τρυφερός, σε Θεόκρ.

λευκόω, μέλ. -ώσω (*λευκός*)· κάνω κάτι λευκό· *λευκόω πόδα*, ξεγυμνώνω τα πόδια, σε Ανθ. — Μέσ., *λευκοῦσθαι τὰ ὄπλα*, ασπρίζουν, λευκαίνουν τις ασπίδες τους, σε Ξεν. — Παθ., είμαι ή γίνομαι λευκός, σε Πίνδ.

λευκ-ώλενος, -ον (ώλένη), αυτός που έχει λευκούς βραχίονες, σε Όμηρ., Ησίοδ.

λεύκωμα, -ατος, τό (λευκόω), πίνακας αλειμμένος με γύψο στον οποίο είναι δυνατή η γραφή, πίνακας σημειώσεων, μητρώο, Λατ. album.

λευρός, -ά, -όν (λείος)· **1.** λείος, ομαλός, επίπεδος, σε Όμηρ. Οδ., Αισχύλ., Ευρ. **2.** απαλός, λείος, γυαλισμένος, στιλβωμένος, σε Πίνδ.

λεύσιμος, -ον (λεύω), αυτός που χρησιμοποιεί λιθοβολισμό, σε Ευρ.· *λεύσιμοι καταφθοραί* ή *θάνατος*, θάνατος δια λιθοβολισμού, στον ίδ.· *λεύσιμοι άραί*, κατάρες που οδηγούν στον λιθοβολισμό, σε Αισχύλ.

λευσμός, -οῦ, ό (λεύω), λιθοβολισμός, σε Αισχύλ.

λεύσσω, Επικ. παρατ. *λεῦσσον*· **1.** κοιτάζω, ατενίζω, βλέπω, παρατηρώ, σε Όμηρ. Ιλ., Τραγ. **2.** απόλ., βλέπω, ατενίζω, σε Όμηρ., Σοφ., κ.λπ.· *ό μή λεύσσω*, αυτός που δεν βλέπει πια, δηλ. αυτός που είναι πεθαμένος, σε Σοφ.· ομοίως, *εί λεύσσει φάος*, αν ακόμα βλέπει το φως, αν ζει ακόμα, σε Ευρ. **3.** με σύστ. αιτ., *λεύσσειν δέργμα δράκοντος*, παρουσιάζω, έχω το βλέμμα του φιδιού, σε Αισχύλ.· *λεύσσω φόνον*, έχω φονικό βλέμμα, σε Θεόκρ.

λευστήρ, -ήρος, ό (λεύω)· **I.** αυτός που λιθοβολεί, φονιάς, σε Ευρ.· σε Χρησμ. παρ' Ηροδ., *λευστήρ*, πιθ. κάποιος που αξίζει να λιθοβοληθεί. **II.** ως επίθ., *λευστήρ μόρος*, θάνατος δια λιθοβολισμού, σε Αισχύλ.

λεύω, μέλ. *λεύσω*, αόρ. *έλευσα (λαας)*· λιθοβολώ, πετροβολώ, σε Θουκ., Ευρ. — Παθ., *λευσθῆναι πέτρις*, σε Σοφ.

λεχαῖος, -α, -ον (λέχος), αυτός που βρίσκεται στο κρεβάτι, *τέκνα λεχαῖα*, νεοσσοί, σε Αισχύλ.

λεγε-ποίη, ή, (λέχος, ποία), αυτή που έχει άφθονο και καλό χόρτο για την κατασκευή στρωμάτων, δηλ. ποώδης, χλοερή, σε Όμηρ. Ιλ., Όμηρ. Ύμν.· το αρσ. *λεγεποίης, -ου*, λέγεται για τον ποταμό Ασωπό, από τις χλοερές του όχθες, σε Όμηρ. Ιλ., Χρησμ. παρ' Ηροδ.

λε-χίρης, -ες (ἄρω), κληήρης, κατάκοιτος, σε Ευρ.

λέχος, -εος, τό (λέγω A)· **1.** ντιβάνι, κρεβάτι, στρώμα, σε Όμηρ., κ.λπ. **2.** είδος νεκρικής κλίνης στην οποία εναπόθεταν τον νεκρό, νεκροκρέβατο, νεκροφόρα, τάφος, μνήμα, σε Όμηρ. Ιλ., κ.λπ. **3.** νυφικό κεβάτι, και γενικά, συζυγική κλίνη, γάμος, σε Όμηρ. Οδ., Τραγ.· ομοίως στον πληθ., *τὰ νυμφικά λέχη*, σε Σοφ.· *γῆμαι μείζω λέχη*, πραγματοποιώ σπουδαίο γάμο (δηλ.

παντρεύομαι γυναίκα ανώτερη από μένα κατά το γένος ή την οικονομική

δύναμη), σε Ευρ., κ.λπ.· επίσης, *σάλέχεα*, η σύζυγός σου, στον ίδ. **4.** φωλιά πουλιών, σε Αισχύλ., Σοφ.

λέχοσ-δε, επίρρ., στο κρεβάτι, σε Όμηρ.

λέχριος, -α, -ον, πλάγιος, εγκάρσιος, λοξός, Λατ. obliquus, σε Σοφ., Ευρ.· μεταφ., *πάντα γὰρ λέχρια τὰν χεροῖν*, όλα τα χειρωνακτικά έργα είναι «ανάποδα», «στραβά», σε Σοφ.

λέχρῖς, επίρρ., πλαγίως, δίπλα, λοξά, Λατ. oblique.

λεχώ, -όος, συνηρ. **λεχοῦς, ἤ (λέχος)**, λεχώνα, γυναίκα που μόλις έχει γεννήσει, Λατ. puerpera, σε Ευρ.

λεχώϊος, -ον, αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε λεχώνα, *δῶραλεχώϊα*, δώρα που προσφέρονται στη λεχώνα κατά τον τοκετό, σε Ανθ.

Λεω-κόρειον, τό (κόρη), ηρώο στην Αθήνα που χτίστηκε από τους Αθηναίους στη μνήμη των δύο θυγατέρων του Λεώ, ο οποίος τις παρέδωσε στη σφαγή για να σωθεί η πόλη, σε Θουκ.

λέων, -οντος, ό, Επικ. δοτ. πληθ. *λείουσι*, Λατ. leo, **1.** λιοντάρι, σε Όμηρ.· λέγεται για την Άρτεμη, *σελέοντα γυναιξί θῆκε Ζεύς*, ο Δίας σε έκανε λιοντάρι απέναντι στις γυναίκες, γιατί πιστευόταν ότι αυτή προξενούσε τον αιφνίδιο θάνατό τους, σε Ομήρ. Ιλ.· *οἴκοιμὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες*, σε Αριστοφ. **2.** = *λεοντή*, δέρμα λιονταριού, σε Λουκ.

λε-ωργός, -όν (επίρρ. *λέως, *ἔργω*), αυτός που είναι έτοιμος να κάνει τα πάντα, δηλ. θρασύς, κακός, κατεργάρης, πανούργος, ραδιούργος, σε Αισχύλ.· *λεωργότατος*, σε Ξεν.

λεώς, -ώ, ό, Αττ. αντί *λαός*.

λέως, Ιων. επίρρ. = *λίαν*, εντελώς, ολοσχερώς, παντελώς, *λέως οὐδέν*, καθόλου, σε Αρχίλ.· πρβλ. [λεωργός](#).

λεω-σφέτερος, -ον, πολιτογραφημένος, συμπολίτης, σε Ηρόδ.

λεω-φόρος, -ον, Αττ. αντί *λαοφόρος*.

λή, γ' ενικ. του *λάω* (B).

λήγω, Δωρ. *λάγω [ā]*, μέλ. *λάζω*, **I.** καταπαύω, καταστέλλω, όπως το *παύω*, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., *χεῖρας λήγειν φόνοιο*, σταματώ τα χέρια μου από τον φόνο, σε Ομήρ. Οδ. **II.** αμτβ., παύομαι, τελειώνω, καταλήγω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· με γεν., σταματώ από κάτι, παύω να κάνω κάτι, *χόλοιο, φόνοιο*, κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· με μτχ., σταματώ να κάνω κάτι, παύω, *λήγειν αείδων*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.

λήδανον, Ιων. αντί *λάδανον[λᾱ]*.

ληδάριον[ᾱ], τό, υποκορ. του *λήδος*, σε Αριστοφ.

λήδον, τό, θάμνος από τον οποίο παράγεται το λάβδανο, *λάδανον*, μαστιχόδεντρο, *Cistus Creticus*.

λήδος, Δωρ. **λᾶδος, -εος, τό**, φτηνό ή ελαφρύ καλοκαιρινό ένδυμα, σε Αλκμάν.

λήζομαι, Αττ. συνηρ. αντί *ληίζομαι*.

λήθαιος ή ληθαῖος, -α, -ον (Λήθη), αυτός που ανήκει ή προέρχεται από τη Λήθη, σε Ανθ.

ληθάνω, μτβ. του *λανθάνω*, βλ. [λανθάνω](#) B.

ληθαργικός, -ή, -όν, νυσταλέος, αυτός που πάσχει από νύστα, που έχει πέσει σε λήθαργο, κωματώδης, σε Ανθ.

λήθ-αργος, -ον (λήθη)· **I.** αυτός που ξεχνάει, επιλήσιμονας, ξεχασιάρης· με γεν., αυτός που λησμονεί κάτι ή κάποιον, σε Ανθ. **II.** ως ουσ., η κατάσταση του λήθαργου, πολύ βαθύς ύπνος, νάρκη, κόμα, σε Αριστ.

ληθεδάνος, -ή, -όν (λήθη), αυτός που προκαλεί λήθη, σε Λουκ.

ληθεδών, -όνος, ἦ, ποιητ. αντί *λήθη*, σε Ανθ.

λήθη, Δωρ. **λάθα, ἦ (λανθάνω)**· **I.** επιλημοσύνη, κατάσταση της λήθης, λησμονιά, Λατ. *oblivio*, σε Ομήρ. *Ιλ.*, *Αττ.*· *λήθη παρέχειν, ἐμποιεῖν*, σε Πλάτ.· *εἰς λήθην ἐμβάλλειν τινά*, σε Αισχίν., κ.λπ. **II.** μετά τον Όμηρ., τόπος λησμονιάς στον Κάτω Κόσμο, σε Σιμων. κ.λπ.

λήθος, Δωρ. **λᾶθος, τό (λήθομαι)**, = *λήθη*, σε Θεόκρ.

λήθω, λήθομαι, ισοδ. τύποι των *λανθάνω, λανθάνομαι*.

ληϊάς, ποιητ. θηλ. του *ληϊδίου*, αυτή που συλλαμβάνεται σαν λάφυρο πολέμου, αιχμάλωτη, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ληϊ-βοτήρ, -ῆρος, ὁ (λήϊον), αυτός που κατατρώει τα σπαρτά, που τα καταστρέφει· θηλ., *σῶς ληιβότεира*, σε Ομήρ. *Οδ.*

ληϊδίου, -α, -ον (ληϊός), αυτός που συλλαμβάνεται σαν λεία, αιχμάλωτος, σε Ανθ.

ληϊζομαι, Αττ. λήζομαι, Αττ. παρατ. ἐληζόμεν, μέλ. *ληϊσομαι, Επικ. ληϊσομαι*· *αὐρ. ἐληϊσάμην, Αττ. γ' ενικ. ἐλήσατο, Επικ. ληϊσσατο*· παρακ. με Παθ.

σημασία *ἐλέησμαι*· αποθ. (*ληϊός*)· **I. 1.** λαμβάνω ως λάφυρο, κομίζω ως λεία, σε Όμηρ., Ηρόδ.· γενικά, λαμβάνω δια της βίας, κερδίζω, αποκτώ, σε Ησίοδ. **2.** λεηλατώ, ληστεύω, αρπάζω, ιδίως με επιδρομές, *ἀλλήλους*, σε Θουκ., Ξεν. **3.** απόλ., λεηλατώ, σε Ηρόδ. **II.** παρακ. *λέλησμαι*, με Παθ. σημασία, έχω γίνει αντικείμενο αρπαγής, με λαμβάνουν ως λεία, σε Ευρ.

ληϊή, ἦ, *Ιων.* αντί *λεία*.

ληϊ-νόμος, -ον (νέμω), αυτός που κατοικεί στους αγρούς, αγρότης, σε Ανθ.

λήϊον, Δωρ. λᾶον, τό, 1. σπαρτά, χωράφι πριν το θερισμό, Λατ. *seges, ὡς δ' ὅτε κινήση Ζέφυρος βαθὺ λήϊον*, σε Ομήρ. *Ιλ.*· ομοίως σε Ησίοδ., Ηρόδ. **2.** αγρός σπαρμένος με σιτάρι, σιτοβολώνα, σε Θεόκρ., Βάβρ.

ληϊός, Δωρ. λᾶϊς, -ῖδος, ἦ, *Επικ.* αντί *λεία*, λάφυρο, αυτό που αρπάζεται με τη βία, σε Όμηρ., κ.λπ.· κυρίως λέγεται για βοοειδή, σε Ομήρ. *Ιλ.*· χωρίς τη σημασία της διαρπαγής, βοοειδή, αγέλη, κοπάδι, ποίμνιο, σε Ησίοδ., Θεόκρ.

ληϊστήρ, -ῆρος, ὁ, *Επικ.* τύπος του *ληστής*, κλέφτης, ιδίως, πειρατής, κουρσάρος, σε Ομήρ. *Οδ.*

ληϊστής, -οῦ, ὁ, = *Αττ. ληστής*, σε Ομηρ. *Ὑμν.*, Ηρόδ.

ληϊστός, -ῆ, -όν, αυτός που λαμβάνεται ως λεία, που κερδίζεται δια της βίας, σε Ομήρ. *Ιλ.*· επίσης (με βραχύ φωνήεν), *λειϊστός*, στο *ιδ.*

ληϊστός, -ύος, ἦ, ληστεία, λεηλασία, διαρπαγή, *Ιων.* τύπος, σε Ηρόδ.

ληϊστόρ, -ορος, ὁ, I. = *ληϊστήρ*, σε Ομήρ. *Οδ.* **II.** ως επίθ., αυτός που προέρχεται από λεία, ληστρικός, σε Ανθ.

ληϊτίς, -ιδος, ἦ (ληϊός), αυτή που συνεργεί στη λαφυραγώγηση ή που διανέμει τη λεία, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ληϊτόν, τό (λαός, λεώς), όνομα που έδιναν οι Αχαιοί στο δημόσιο αρχείο = με το *Αθην. πρυτανεῖον*, σε Ηρόδ., Πλούτ.

ληκέω, Δωρ. λᾶκέω, ηχώ, σε Θεόκρ.

ληκῦθίζω (λήκυθος II), κοσμώ με ρητορικά σχήματα, μεγαλοποιώ, σε Στράβ.

ληκῦθιον[ῦ], τό, υποκορ. του *λήκυθος*, μικρή φιάλη λαδιού, σε Αριστοφ.

λήκῦθος, Δωρ. λάκυθος[ᾱ], ἦ, I. δοχείο λαδιού, μπουκάλι λαδιού, λαδικό, σε Ομήρ. *Οδ.*, Αριστοφ.· αρωματοθήκη, θήκη για μυρωδικά, σε Αριστοφ. **II.** στον πληθ., ρητορικά σχήματα, επιτήδευση, φράσεις τραγωδίας, Λατ. *ampullae*, σε Κικ. (αμφίβ. προέλ.).

ληκῦθ-ουργός, -όν (ἔργω), αυτός που κατασκευάζει δοχεία λαδιού, σε Πλούτ.

λήμα, -ατος, τό (λάω B)· **I.** θέληση, επιθυμία, απόφαση, σκοπός, σκέψη, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** κατάσταση πνεύματος, πνεύμα, διάθεση. **1.** καλή διάθεση,

δηλ. θάρρος, αποφασιστικότητα, σε Ηρόδ., Πίνδ., Αττ. **2.** κακή διάθεση, δηλ. θρασύτητα, αλαζονεία, αυθάδεια, σε Σοφ.

λημᾶτιάω (λήμα), μόνο στον ενεστ., μεγαλοφρονώ, είμαι αποφασιστικός, έχω θάρρος, σε Αριστοφ.

λημάω, μόνο στον ενεστ., έχω τσίμπλες στα μάτια μου ή έχω θολό βλέμμα, *λημᾶν κολοκύνταις*, έχει τσίμπλες στα μάτια του ίσες στο μέγεθος με κολοκύθα, σε Αριστοφ.· μεταφ., *λημᾶν τὰς φρένας*, στον ίδ.

λήμη, ἡ, ύλη που μαζεύεται στη γωνία των ματιών, κοινώς «τσίμπλα»· μεταφ., ο Περικλής καλούσε την Αίγινα, *ἡ τοῦ Πειραιέως λήμη*, «τσίμπλα» (δηλ. αποκρουστικό θέαμα) του Πειραιά, σε Αριστ., Πλούτ.· *λήμαι Κρονικαί*, αρχαίες προλήψεις που εμποδίζουν την πνευματική όραση, σε Αριστοφ.

λήμμα, -ατος, τό (εἶ-λημ-μαι, Παθ. παρακ. του λαμβάνω), καθετί που μπορεί κάποιος να λάβει, εισόδημα, κέρδος, πρόσδοδος, σε Αισχύλ.· *λήμμα καὶ ἀνάλωμα*, έσοδα και έξοδα, σε Πλάτ.· γενικά, κέρδος, ωφέλεια, Λατ. *lucrum*, σε Σοφ., κ.λπ.· *παντὸς ἥττων λήμματος*, αδύναμος να αντισταθεί στον πειρασμό του κέρδους, σε Δημ.· συχνά στον πληθ., στον ίδ.

Λήμνιος, -α, -ον, κάτοικος της Λήμνου, βλ. [Λήμνος](#).

λημνίσκος, ὁ (λήνος), μάλλινη στενή ταινία, Λατ. *taenia*, σε Πλούτ., κ.λπ.

Λημνόθεν, επίρρ., από τη Λήμνο, σε Πίνδ.

Λήμνος, ἡ, νησί στο Αιγαίο Πέλαγος αφιερωμένο στον Ἡφαιστο, σε Όμηρ., κ.λπ.· από την ηφαιστειακή φύση του νησιού, η φράση *Λήμνιον πῦρ*, κατέστη παροιμ., σε Σοφ.

λήν, απαρ. του *λάω* (B).

Λήναι, αἱ (ληνός), Βάκχες, σε Θεόκρ.

Ληναϊκός, -ἡ, -όν, αυτός που προέρχεται ή ανήκει στα *Λήναια*, σε Ανθ.

ληναῖος, -α, -ον (ληνός), αυτός που αναφέρεται στο πατητήρι του κρασιού· **1.** επίθ. του Βάκχου, θεού του πατήματος των σταφυλιών, σε Διόδ. **2.** *Λήναια* (ενν. *ιέρᾶ*), *τά*, τα Λήναια, Αθηναϊκή γιορτή που διεξάγονταν κατά το μήνα *Ληναῖωνα* προς τιμή του Βάκχου, και κατά την οποία τελούνταν δραματικοί αγώνες, ιδίως κωμικών ποιητών, σε Αριστοφ. **3.** *Λήναιον, τό*, τόπος στην Αθήνα όπου γιορτάζονταν τα Λήναια, στον ίδ., Πλάτ.

Ληναῖτης, -ου, ὁ, = *Ληναϊκός*, σε Αριστοφ.

Ληναίων, -ῶνος, ὁ, αρχ. Ιων. όνομα του έβδομου Αττ. μήνα *Γαμηλιῶνα*, κατά τη διάρκεια του οποίου γιορτάζονταν τα Λήναια (βλ. [Λιονύσια](#))· αντιστοιχούσε στις τελευταίες μέρες του Ιανουαρίου και τις πρώτες του Φεβρουαρίου, σε Ησίοδ.

ληνός, Δωρ. λᾶνός, -οῦ, ἡ, όπως το Λατ. *lacus, alveus*, κάδος ή σκάφη. **1.** βαρέλι κρασιού, πατητήρι, σε Θεόκρ. **2.** λάρνακα για το πότισμα των βοοειδών, σε Όμηρ. Ὑμν.

λήνος, -εος, τό, Λατ. *lana*, μαλλί προβάτου, σε Αισχύλ.

λήξαιμι, ευκτ. αορ. του *λήγω*.

ληξιαρχικός, -ἡ, -όν, αυτός που ανήκει στον *ληξίαρχον*· *τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον*, δημόσιος κατάλογος δημοτών (μητρῶο) κάθε Αθηναϊκού δήμου, σε Δημ.

ληξί-αρχος, ὁ, ανώτερος άρχοντας στην Αθήνα, ο οποίος κατέγραφε τα ονόματα των ενήλικων νέων δημοτών στο ληξιαρχικό βιβλίο του δήμου τους, όταν εκείνοι έμπαιναν στη νόμιμη ηλικία.

ληξίς (A), -εως, ἡ (λήξομαι, μέλ. του λαγχάνω)· **I.** μερίδα που μεταβιβάζεται δια κλήρου, με κλήρωση, σε Πλάτ.· πρβλ. [λάξις](#). **II.** ως δικανικός όρος, *λήξις*

δίκης ή μόνο λήξις, έγγραφη καταγγελία που υποβαλλόταν στον άρχοντα, σαν το πρώτο βήμα της δικαστικής αγωγής, στον ίδ., Αισχίν.

λήξις (B), -εως, ή (λήγω), παύση, σε Αισχύλ.

ληπτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *λαμβάνω*. **I.** αυτός που πρέπει να ληφθεί ή να γίνει δεκτός, σε Πλάτ. **II. 1.** ουδ. *ληπτέον*, αυτό που κάποιος πρέπει να πιάσει, να λάβει, να αποδεχτεί, σε Αριστοφ.· αυτό που κάποιος πρέπει να αναλάβει, σε Ξεν.· αυτό που κάποιος πρέπει να λάβει ή να επιλέξει, στον ίδ. **2.** αυτό που κάποιος πρέπει να λάβει, να δεχθεί, στον ίδ.

ληπτικός, -ή, -όν (λαμβάνω), διατεθειμένος να δεχθεί, σε Αριστ.

ληπτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *λαμβάνω*, αυτός που μπορεί να γίνει αντιληπτός δια των αισθήσεων, σε Πλάτ., Ανθ.

ληρέω, μέλ. *ληρήσω* (*λήρος*), είμαι ανόητος ή μωρός, μιλάω ή φέρομαι ανόητα, Λατ. *mugari*, σε Σοφ., Αριστοφ.

λήρημα, -ατος, τό, ανόητη ομιλία, φλυαρία, ανοησία, σε Πλάτ.

λήροςA, ό, ανόητη ομιλία, ανοησία, ματαιολογία, σε Αριστοφ.· λέγεται για πρόσωπα, ανόητος, ασήμαντος, σε Πλάτ.· *λήροι λεπτότατοι*, λέγεται για τους σοφιστές, σε Αριστοφ.· ως επιφών., *λήρος*, ανοησία! «κολοκύθια!», στον ίδ.

λήροςB, ό, μικρό κόσμημα από χρυσό που φορούσαν οι γυναίκες, σε Ανθ.

ληρ-ώδης, -ες (εΐδος), μάταιος, ανόητος, σε Πλάτ., Αριστ.

λής, β' ενικ. του *λάω* (B).

λήσειν, απαρ. μέλ. του *λανθάνω*.

λησί-μβροτος, -ον (λήθω, βροτός), αυτός που διαφεύγει της προσοχής των ανθρώπων, κλέφτης, απατεώνας, σε Ομηρ. Ύμν.

λησμοσύνη, ή, = *λήθη*, λησμονιά, σε Ησίοδ., Σοφ.